

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Починаючи зі стелі

«**П**роходь...»
Я пройшов мармуровою підлогою, звернув за ріг, увійшов до кімнати з блискучими вікнами від долівки до самої стелі. Внизу виднілись яхти, хвилі м'яко лягали на узбережжя, а вечірнє сонце мерехтіло на водній гладі, наповнюючи фойє яскравим небесним сяйвом. Асистентка повела мене коридором. На офісних диванах лежали найм'якші плюшеві подушки з усіх, які я колись бачив. Кавові ложки яскраво виблискували. Стіл у конференц-залі мав такий вигляд, ніби його створив сам Мікеланджело. Далі ми довго йшли коридором, заставленим стелажми з книгами.

— Він прочитав кожду з них, — промовила пані.

Макроекономіка. Інформатика. Штучний інтелект. Ліквідація поліомієліту. Асистентка дістала з полиці і подала мені книгу про переробку фекалій. Я почав гортати її спітнілими пальцями. Майже кожна сторінка містила на берегах підкреслення або нотатки. Я не спромігся на коментар і лише посміхнувся у відповідь. Нотатки були написані каліграфічним почерком школяра-п'ятикласника.

Нарешті ми зупинилися біля високих дверей з матового скла. Асистентка попросила мене зачекати. Мені кортіло доторкнутись до скла, аби оцінити його товщину, але я не наважувався. Поки я чекав, у голові промайнули спогади про подорож сюди: червоний шарф, туалет у Сан-Франциско, взуття в Омасі, тарган у Мотелі номер 6... Раптом двері відчинились.

— Алексе, Білл чекає на тебе.

Він, попиваючи дієтичну колу, стояв просто переді мною — кудлатий, у сорочці поверх штанів. Я, можливо, щось і хотів би сказати, але не міг від хвилювання.

— Привіт, — промовив Білл Гейтс, так широко всміхаючись, що аж брови звелися догори, — проходь...

ТРЬОМА РОКАМИ РАНІШЕ, В КІМНАТІ СТУДЕНТСЬКОГО ГУРТОЖИТКУ

Я повернувся в ліжку на лівий бік. На столі лежала купа книжок з біології, які наче свердлили мене поглядами. Я розумів, що мушу вчитись, але що довше дивився на підручники, то дужче хотів з головою укритися ковдрою.

Я перевернувся на правий бік. Наді мною висів плакат футбольної команди Університету Південної Каліфорнії. Колись він був блискучо-яскравим, але з часом вицвів і тепер майже зливався зі стіною.

Я ліг на спину і витріщився на білу стелю.

Що, в дідька, зі мною не так?

Якщо пам'ять не зраджує, я мав намір стати лікарем. Так буває, якщо ти син персидських євреїв-іммігрантів. Можна сказати, що я народився з написом «MD»* на спині. У третьому класі на

---

* MD — medical doctor, що з англійської перекладається як «лікар». — *Прим. пер.* (тут і далі).

Хелловін я вбрався в хірургічний халат, бо від самого дитинства мріяв стати лікарем.

Я не був у школі найрозумнішим, однак діяв послідовно. Наприклад, стабільно отримував четвірки з мінусом і постійно користувався *CliffsNotes**. Мені завжди бракувало розуміння того, як я маю йти до мети, але цей недолік я компенсував наполегливим рухом уперед. У старшій школі я «поставив позначку у своєму резюме» як волонтер при лікарні, взяв кілька додаткових профільних уроків, був у захваті від наукової медицини. Та я був надто зайнятий, аби зупинитись і трохи подумати, чи ті «відмітки» я ставлю. Вступаючи до коледжу, я навіть уявити собі не міг, що вже через місяць щоранку по чотири чи п'ять разів натискатиму на будильнику кнопку «відкласти». І не тому, що виснажився — мені стало нудно. Проте я продовжував силоміць тягти себе на заняття, здобуваючи наступні намічені раніше «позначки». Я почувався вівцею, що слідує за стадом.

Таким чином я й опинився тут: лежу в ліжку, витріщаюся на стелю. Я вступив до коледжу в пошуках відповідей, а натомість отримав ще більше запитань. *Що мене по-справжньому цікавить? Ким я хочу бути? Чого прагну досягти?*

Я перевернувся на інший бік. Книжки з біології, наче дементори**, висмоктували з мене життя. Щоразу за крок до того, аби відмовитись їх читати, я згадував своїх батьків — як вони втекли з аеропорту Тегерана і біженцями прилетіли до Америки. Вони покинули все, щоб мати змогу дати мені освіту.

Коли я отримав схвального листа з Університету Південної Каліфорнії, мати сказала, що я там не вчитимусь, бо ми не можемо собі цього дозволити. Загалом наша сім'я не бідувала, я виріс

---

* CliffsNotes — серія навчальних посібників із переказами літературних творів. Несумлінні учні американських шкіл зазвичай читають подібні перекази, аби не читати повний твір в оригіналі. Вчителі цього не схвалюють.

** Дементори — персонажі з книг про Гаррі Поттера.

у Беверлі-Гіллз. Проте ми, як і багато інших, жили подвійним життям. Хоч ми й мешкали у престижному районі, батькам довелося взяти другу іпотеку, аби сплатити рахунки. Ми не нехтували можливістю кудись поїхати у відпустку, та при цьому я кілька разів бачив на дверях попередження, що нам ось-ось перекриють постачання газу. Мати дозволила мені вступити в університет лише завдяки батькові, який цілу ніч зі сльозами на очах умовляв її, обіцяючи, що зробить усе можливе, аби звести кінці з кінцями.

І оце так я збираюся йому віддячити? Лежачи в ліжку, накрившись ковдрою з головою?

Я поглянув у протилежний куток кімнати. Рікі, мій сусід по кімнаті, сидючи за невеличкою дерев'яною партою, виконував домашнє завдання. Він рахував, ніби бухгалтерський калькулятор. Він мав мету. Я б теж хотів мати мету. Але я мав лише стелю, користі від якої було небагато.

Потім я згадав хлопця, якого зустрів у минулі вихідні. Він рік тому закінчив Університет Південної Каліфорнії, отримавши ступінь з математики. Сидів за партою так само, як зараз Рікі, й так само жонглював цифрами, як мій сусід по кімнаті, а сьогодні спокійно їсть морозиво за кілька кілометрів від кампусу. Раптом я зрозумів, що диплом сам собою до рук не припливе.

Я повернувся до підручників. *Навчання — це останнє, чим хотілося тоді займатись.*

Я знову відкинувся на спину. *Мої батьки пожертвували усім, аби ніщо не відволікало мене від навчання.*

Від стелі не було жодної користі.

Ще раз перевернувшись, я уткнув обличчя в подушку.

НАСТУПНОГО РАНКУ я пішов до бібліотеки і засів за підручники з біології. Однак скільки б не намагався змусити себе вчитися, моя внутрішня батарея негайно розряджалась. Я конче

потребував ривка, чогось такого, що могло б мене надихнути. Отже, вставши з-за столу, я пройшовся по секції біографічних видань і витяг книжку про Білла Гейтса. Сподіваючись, що читання біографії такої успішної людини, як Гейтс, на мене якось вплине. Та ефект був просто неперевершеним!

Цей хлопець у моєму віці започаткував компанію, яка зрештою виросла у величезну корпорацію; здійснив революцію в індустрії, став найбагатшою людиною на планеті, а потім пішов з посади генерального директора корпорації *Microsoft*, аби стати найбільшим благодійником на землі. Роздумувати про справи Білла Гейтса — все одно що стояти біля підніжжя Евересту і дивитися на, здавалося б, недосяжну вершину. Єдине, що мене цікавило: *Як він зробив перші кроки сходження?*

Я гортав біографію за біографією. Стівен Спілберг піднявся на Еверест у сфері режисури, а як йому це вдалось? Як хлопець, якого не взяли до кіношколи, став наймолодшим зірковим режисером за всю історію Голлівуда? Як Леді Гага, дев'ятнадцятирічна офіціантка з Нью-Йорка, уклала свою першу угоду на студійний запис?

Я знову і знову повертався до бібліотеки в пошуках книги, де знайшов би відповідь. Однак минуло кілька тижнів, а я все ще не зрушив з місця. Не знайшлося жодної книжки, яка описувала б той життєвий етап, на якому я перебував. Коли ніхто не знав їхніх імен, ніхто не запрошував на зустрічі, як ці люди знайшли спосіб розпочати свою кар'єру? І саме тут спрацювало наївне мислення дев'ятнадцятирічного хлопця: *Ну гаразд, якщо ніхто не написав книжку, яку я мрію прочитати, то чому б мені самому її не написати?*

Це була дурнувата ідея. Я не міг написати навіть курсову роботу — половина сторінок одразу вкривалися червоними позначками. Тож вирішив не робити цього.

Минали дні, але ця ідея засіла в моїй голові. Найбільше мене зацікавило не саме написання книги, а процес пошуку відпові-

дей. Якби я мав можливість особисто поспілкуватися з Біллом Гейтсом, він, напевне, дав би мені пораду, варту Святого Грааля.

Я поділився ідеєю з друзями, і виявилось, що нас, любителів витріщатися на стелю, чимало. Вони теж були готові віддати все, аби отримати відповіді на запитання, подібні до мого. Що як я покладаю на себе цю місію задля нас усіх? Чому би просто не зателефонувати Біллу Гейтсу, аби взяти в нього інтерв'ю, не зустрітися ще з кількома успішними людьми, а потім не викласти отриману інформацію в книжці, поділившись відкриттям зі своїм поколінням?

Проте було незрозуміло, хто покриє всі необхідні витрати. Подорожі на інтерв'ю до відомих людей потребували коштів, яких я не мав. Плата за навчання висмоктувала все, включно з грошима, подарованими на Бар-Міцва. Треба було знайти вихід.

ЗА ДВА ДНІ ДО ОСІННІХ СЕМЕСТРОВИХ іспитів я сидів у бібліотеці. Відпочиваючи від читання, вирішив зазирнути до *Facebook*, де побачив публікацію свого товариша, який пропонував три безкоштовних квитки на *The Price Is Right*. Це телешоу знімалось у кількох кілометрах від кампусу. Я в дитинстві полюбляв дивитися подібні шоу, коли пропускав уроки в школі через хворобу. Гостей телешоу запрошують взяти участь у грі, демонструють приз і просять вгадати його ціну. Приз отримає той, чия здогадка буде найближчою до справжньої ціни. Жоден випуск цього шоу я так і не додивився до кінця, та чому б не спробувати взяти в ньому участь?

А що як... а що як я піду на це шоу, аби виграти трохи грошей для фінансування свого проекту?

Це був абсурд. Запис шоу мав відбутися наступного ранку. Я ж наразі мусив готуватися до підсумкових іспитів. Проте ця ідея не сходила мені з думки. Аби довести собі, що це жахлива

ідея, я вирішив записати у блокноті всі можливі позитивні та негативні сценарії.

НЕГАТИВНІ СЦЕНАРІЇ

1. Я провалю підсумкові іспити.
2. Я втрачу всі шанси на вступ до медичного університету.
3. Моя мама мене зненавидить.
4. Ні... Мама приб'є мене.
5. Я виглядатиму на екрані товстим.
6. Усі будуть з мене сміятись.
7. Я не встигну підготуватися до шоу.

ПОЗИТИВНИЙ СЦЕНАРІЙ

1. Я виграю достатньо грошей, аби профінансувати проект.

Я пошукав в інтернеті розрахунки ймовірності перемоги. Виграє один із трьохсот учасників. Я порахував: шанс становив 0,3 %.

Тому я не люблю математику.

Я поглянув на число 0,3 % на екрані свого телефону, потім на купу книжок з біології на столі. Але думати міг тільки *а що як...?* І почувався так, ніби хтось обв'язав мене мотузкою і почав повільно тягнути.

Я вирішив довіритись логіці й узявся за справу.

Проте не за підготовку до підсумкових іспитів. Я почав з'ясувати, як прорватися на *The Price Is Right*.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

The Price Is Right

Кожен, хто дивився *The Price Is Right* хоча б тридцять секунд і чув слова ведучого «Візьміть участь у нашому шоу!», знає, що конкурсанти зазвичай одягнені в яскравий одяг, поводяться доволі розкуто, і таким чином створюється приваблива картинка на телеекрані. Може здатися, що учасників обирають довільно, але, гуглячи о четвертій ранку «як потрапити на *The Price Is Right*», я зрозумів, що нічого випадкового тут не існує. Продюсер проводить інтерв'ю з кожним гостем програми і обирає найбільш розкутих. Якщо ви сподобалися продюсеру, він занесе ваше ім'я до списку, який згодом потрапить до ще одного продюсера, а той уже спостерігатиме за вами таємно, й якщо йому ви також сподобаєтеся, вас запросять на гру. Про удачу не йдеться: це система.

Наступного ранку я відкрив шафу, вдягнув яскраво-червону сорочку, великий пуховик і начепив неоново-жовті окуляри. Я був схожий на гладкого тукана. Ідеально. Я підїхав до студії *CBS*, залишив машину на паркінгу і попрямував до столика реєстрації. Не знаючи, хто є прихованим продюсером, я розумів, що ним може виявитися будь-хто. Я обіймав охоронців, кружляв у танці

з прибиральницями, фліртував з літніми дамами і навіть танцював брейк-данс, хоча жодного уявлення не мав, як це треба робити.

Я приєднався до черги бажаючих взяти участь у шоу, яка тягнулася від дверей студії, і потроху просувався вперед, доки не став одним із перших. Біля дверей побачив хлопця, про якого вже мав деяку інформацію. Минулої ночі я чимало часу витратив на те, щоб дізнатися про нього все. Його звали Стеном, він був продюсером, відповідальним за кастинг учасників. Я знав, звідки він, до якої школи ходив; знав, що результат кастингу буде відображено на планшеті, але перед ним планшета не було. Пристрій тримала помічниця, що сиділа позаду. Стен, обравши учасника, повертався до неї і підморгував, а вона записувала ім'я.

Помічниця запросила десятюх зайти до кімнати. Стен за три метри від неї переходив від одного претендента до іншого.

— Як тебе звати? Звідки ти? Чим займаєшся?

Рухаючись, він активно жестикулював. Офіційно Стен був продюсером, але в моїх очах — викидайлом. Якщо моє ім'я не внесуть до планшета, я не потраплю в шоу. Раптом Стен зупинився навпроти мене.

— Привіт, мене звати Алексом, я з Лос-Анджелеса, навчаюсь на підготовчих медичних курсах в Університеті Південної Каліфорнії.

— Серйозно? Ти, мабуть, постійно вчишся. Звідки у тебе час на перегляд *The Price Is Right*?

— The... що? А! То ось куди я потрапив?

Він навіть не посміхнувся.

Мені потрібно було якось діяти. В одній із книжок про бізнес я прочитав, що зав'язати стосунки допомагає фізичний контакт. У мене виникла ідея.

Мені потрібно доторкнутись до Стена.

— Стене, Стене, підійди сюди! Я хочу поручкатися з тобою!
Він пустив очі під лоба.

— Стене! Швидше!

Він зробив крок, і ми потиснули один одному руки.

— Друже, ти все робиш неправильно, — продовжував я. — Скільки тобі років?

Стен усміхнувся, і я показав йому, як треба здоровкатися покрутому. Він усміхнувся ще ширше, побажав мені удачі й відійшов. Але не підморгнув своїй помічниці. Вона нічого не записала на планшеті. Це був кінець.

Це був один із тих моментів, коли ви бачите свою мрію просто перед собою, настільки близько, що ось-ось дотягнетесь до неї, але раз — і вона вислизає, ніби пісок крізь пальці. А найгірше те, що ви чітко розумієте: якби у вас був другий шанс, ви б усе зробили інакше. Не знаю, що на мене найшло, та я почав гукати якомога голосніше:

— СТЕНЕ! СТЕ-Е-Е-ЕНЕ-Е-Е!

Решта учасників кастингу заметушилися.

— СТЕ-Е-Е-Е-Е-Е-Е-ЕНЕ! Повернися!

Стен повернувся і кивнув у відповідь, наче запитав: «Гаразд, синку, що ще?»

— Е... е...

Я зміряв його поглядом з голови до ніг: він був одягнений у чорний гольф, джинси і замотаний червоним шарфом. Я не знав, що сказати.

— Е..... е..... ТВІЙ ШАРФ!

Він примружився. А я *дійсно* не знав, що сказати.

Я глибоко вдихнув і, подивившись на нього якомога серйозніше, промовив:

— СТЕНЕ, Я ЗАЯДЛИЙ КОЛЕКЦІОНЕР ШАРФІВ, МАЮ ЇХ АЖ 362, І МЕНІ БРАКУЄ ОЦЬОГО! ДЕ ТИ ЙОГО ВЗЯВ?

Стен засміявся, і напруга моменту вмить спала. Здавалось, він зрозумів, що насправді відбувається, і сміявся не з того, що я сказав, а з того, чому я це сказав.

— Що ж, у такому разі можеш взяти мій шарф, — пожартував Стен, знімаючи його і простягаючи мені.

— Ні, ні, ні, — заперечив я. — Я лише хотів дізнатися, де ти його взяв!

Він ще раз усміхнувся і повернувся до асистентки. Вона щось записала на планшеті.

Я СТОЯВ ЗА ДВЕРИМА СТУДІЇ і чекав, коли вони відчиняться. Звідти вийшла молода жінка, і я помітив, що вона уважно розглядає бейджі з іменами учасників. З її задньої кишені стирчав ламінований бейдж. Мабуть, вона була другим таємним продюсером.

Зустрівшись з нею очима, я зробив смішне обличчя і послав кілька повітряних поцілунків. Вона засміялась. Потім я відтворив так званий *sprinkler dance* з 1980-х, що розвеселило її ще більше. Вона поглянула на мій бейдж, витягла аркуш паперу з кишені і щось записала.

Я відчував себе на вершині світу. Однак, цілу ніч витративши на те, щоб дізнатись, як потрапити на шоу, я не знав, як на ньому слід діяти. Я дістав телефон і почав гуглити «як грати у *The Price Is Right*». Через тридцять секунд охоронець вихопив телефон з моєї руки.

Я озирнувся і побачив, що охоронці забирають телефони в усіх учасників. Далі я пройшов через металодетектор і гепнувся на диван. Не маючи телефону, відчував себе роззброєним. Сивокоса жінка похилого віку спитала, чому я такий знервований.

— Знаю, що це дивно, — відповів я, — мені спало на думку прийти сюди, аби виграти трохи грошей для фінансування своєї мрії, але я не додивився до кінця жодного випуску шоу, а тут почали відбирати телефони, тож я не можу дізнатись, як воно зазвичай проходить і...

— Ой, дорогенький, — мовила вона, ущипнувши мене за щоку, — я сорок років дивлюся це шоу.

Я попросив поради.

— Солоденький, ти нагадуєш мені мого внука.

Жінка нахилилась до мене і прошептала: «Завжди називай занижену ціну». І пояснила: якщо хоч на долар перевищиш ціну, ти програв. А якщо недооціниш навіть на 10 000 баксів, все одно матимеш шанс. Поки вона розповідала, я відчував, що завантажую в голову десятирічний досвід. І тут світло погасло.

Я подякував їй і повернувся до хлопця зліва: «Привіт, мене звуть Алексом, мені вісімнадцять, і я жодного разу не бачив повністю випуск цього шоу. Можливо, ти мені щось порадиш?» Потім я звернувся до ще однієї людини. А потім до групи людей. Блукаючи серед натовпу, я опитав майже половину учасників, і всі вони ділилися зі мною своїм досвідом.

Нарешті двері відчинились, і я зайшов до студії. Приміщення було оформлене у стилі 1970-х. На вікнах висіли бірюзові та жовті штори, прикрашені гірляндами із золотих і зелених лампочок, що блимали. На задній стіні були намальовані якісь психоделічні квіти. Для повного шику бракувало хіба що диско-сфери.

Почала грати тематична музика. Я зайняв своє місце. Повісив куртку на спинку стільця, зняв жовті окуляри. До біса образ тукана, тепер треба грати.

Якщо існує вдалий час для молитви, то це був саме він. Я опустив голову, заплющив очі, затулив обличчя рукою. І почув глибокий голос згори. Кожен склад вимовлявся із подовженням. Голос лунав дедалі гучніше. Однак це був не Бог. Це був бог телебачення.

— Ш-Ш-Ш-ШОУ ПОЧИНАЄТЬСЯ, МИ ПЕРЕБУВАЄМО У СТУДІЇ CBS БОБА БЕЙКЕРА В ГОЛЛІВУДІ, І ЦЕ *THE PRICE IS RIGHT!*.. А ТЕПЕ-Е-ЕР ДАВАЙТЕ ПРИВІТАЄМО НАШОГО ВЕДУЧОГО — ДРЮ КЕЙРІ!

Бог телебачення покликав перших чотирьох учасників. Я не був ані першим, ані другим, ані третім. Ведучий мав назвати ім'я четвертого, і я сподівався, що це буду я. Я посунувся трохи вперед на кріслі — і... це був не я.

Четверо конкурсантів піднялися на подіум. Перший раунд виграла жінка, одягнена, певно, в мамині джинси. Вона здобула право на участь у бонус-раунді. Через чотири хвилини ведучий покликав п'ятого учасника, аби той зайняв місце Маминих Джинсів.

— АЛЕКСЕ БАНАЯН, ВИХОДЬ!

Я зіскочив зі свого місця під вибух аплодисментів. Спускався вниз східцями, вітаючи всіх підряд. Здавалося, ніби всі присутні — моя родина, всі мої кузени і кузини жартували, бо знали, що я й гадки не маю, що робити, але їм це дуже подобалось. Тільки-но я вискочив на подіум, як Дрю Кайрі промовив: «Наступний приз, будь ласка».

— МОДНЕ ШКІР'ЯНЕ КРИСЛО З ПІДСТАВКОЮ ДЛЯ НІГ!
Недооцінити. Недооцінити. — Вперед, Алексє!

— Шість сотень!

Зал засміявся. Наступний учасник зробив свою ставку. Справжня ціна: 1661 долар. Переможницею виявилась молода жінка, яка від радощів аж підскочила. Мабуть, кожен, хто відвідував бар студентського кампусу, помічав таку, як вона: дівчина «у-ух». Вона з тих, хто один за одним перехиляє келихи з текілою і після кожного кричить: «У-У-У-У-У-У-УХ!»

Дівчина У-ух взяла участь у бонусній грі, і розпочався наступний раунд.

— СТИЛ ДЛЯ БІЛЬЯРДУ!

У моїх родичів є більйардний стіл. Скільки б він міг коштувати?

— Вісімсот доларів! — сказав я.

Решта учасників робили все вищі й вищі ставки. Дрю оголосив роздрібну ціну: 1100 доларів. Інші учасники значно переоцінили його вартість.

— Алексе! — покликав Дрю. — Ходи сюди!

Я вибіг на сцену. Дрю глянув на логотип університету Південної Каліфорнії на моїй червоній сорочці і сказав:

— Приємно познайомитись. Навчаєшся в Університеті Південної Каліфорнії? Що вивчаєш?

— Бізнес-управління, — відповів я не замислюючись. І це частково було правдою: серед іншого я вивчав і бізнес-управління. Але чому я не згадав медицину, коли потрапив на телеекран національного телебачення? Можливо, я знав більше, ніж усвідомлював. Та у мене не було часу на роздуми, оскільки бог телебачення вже почав представляти приз для мого бонус-раунду.

— НОВЕНЬКЕ СПА!

Це була шестимісна ванна з підігрівом, краном у формі водоспаду та LED-освітленням. Така ванна для студента була на вагу золота. Як її розмістити в кімнаті гуртожитку? Я й гадки не мав.

Мені продемонстрували вісім варіантів ціни. Якщо я вгадаю, ванна буде моєю. Я припустив, що її вартість становить 4912 доларів. Справжня ціна була... 9878 доларів.

— Алексе, принаймні в тебе є більярдний стіл, — промовив Дрю і кинув погляд на камеру. — Не перемикайте. Ми будемо крутити колесо!

Шоу перервалося на рекламу. Помічники внесли на сцену п'ятиметрове колесо, подібне до гігантського ігрового автомата, все в гірляндах і спалахах.

— Перепрошую, — звернувся я до одного з асистентів. — Вибачте, маленьке запитання. А хто крутитиме колесо?

— Хто крутить? Ти крутиш.

Він пояснив, що колесо має крутити трійка тих, хто переміг у перших раундах. На ньому двадцять чисел: кожне наступне число більше на п'ять за попереднє, і так до ста. Кому випаде найбільше число, той потрапить до фінального раунду. Якщо хтось влучить у сотню, то виграє додатковий грошовий приз.

Знову заграла тематична музика, і я швиденько побіг на своє місце між Маминими Джинсами та Дівчиною У-ух. Вийшов Дрю Кейрі з мікрофоном.

— З поверненням!

Мамині Джинси були першими. Жінка зробила крок уперед, крутнула колесо, і... ТІК, ТІК, ТІК... вісімдесят. Аудиторія вітала цей результат, і навіть я зрозумів, що вона крутнула досить вдало.

Тепер крок вперед зробив я, взяв колесо за ручку і крутнув його вниз... ТІК, ТІК, ТІК, ТІК... вісімдесят п'ять! Натовп вибухнув оплесками; люди так гучно раділи за мене, що здавалося, ніби стеля ось-ось впаде.

Дівчина У-ух вийшла вперед, крутнула — і... п'ятдесят п'ять. Я вже збирався радіти, але глядачі чомусь зберігали тишу. Дрю Кейрі дав їй другий шанс. Це мені нагадувало гру у блекджек. Якщо після другої спроби сума її балів буде більшою за мою, то вона виграє, але якщо перевищить сотню, то це буде поразкою. Вона покрутила ще раз... знову п'ятдесят п'ять.

— Алекс! — вигукнув Дрю. — Ви проходите далі! *The Price Is Right* продовжується.

МЕНЕ ВІДВЕЛИ ДО КРАЮ СЦЕНИ, аби я зачекав, доки з'явиться друга партія конкурсантів, з яких має визначитися мій суперник. Минуло двадцять хвилин, і я побачив, хто це. Її звали Таніша, і вона грала так, наче все життя витратила на вивчення цінників у супермаркетах. Вона виграла набір для багажника за тисячу доларів, подорож до Японії за десять тисяч доларів, а на колесі влучила в самісіньку сотню. Виступ проти Таніші здавався двобоєм Давида з Голіафом, якби Давид випадково забув удома свою працю.

Під час чергової рекламної паузи я зрозумів, що до такого моменту це шоу я жодного разу не додивлявся. Ба більше, ніхто з гостей шоу не давав мені порад щодо участі у фінальному раунді.